

Az élet olyan, mint a karkötő fűzés

Azt mondják, az ember egyedül érkezik a világra, és távozik is onnan, de nekem volt kíséretem.

Habár nem hasonlítunk az ikertestvéremmel, amint megtudják a tény, hogy közünk van egymáshoz, a névmemóriájuk feladja a szolgálatot.

Szép ez az iker dolog. Egy pillantásodból tudja, mire gondolsz. Egymás bámulásával, fintorokkal kommunikáltok, másokat kirekesztve. Ott van melletted, ha kell, ha nem. Nem szükséges a beszéd. Csak a tény, hogy nem vagy egyedül, megnyugtató.

Azonban akad árnyoldala is. Nincs kedved, nem beszélsz, megteszi a másik feled. Közös barátaitok vannak. Olyanok vagytok, mint a leértékelés: egyet fizet, kettőt kap. Mindig ott lebzsel körülötted, ami néha terhes. Az önállóság nem egyedüli, ketten kelletek hozzá. Hiányérzet ül rajtad, ha nincs melletted senki. Barátkozáshoz nincs kedved, mert hát minek, ha van egy valaki, aki mindig ott lesz neked? Ki kell húzni a bajból anya előtt? Sima ügy! Pletykálni szeretnél? Vele mindig megteheted. A gödör alján vagy, kell a támogatás? Alap. Feleslegesnek tűnik mellette barátokat keresni, mégis szükséges.

Azt mondják, az ember egész élete alatt a másik felét keresi. Szerintem az ikreknél harmadok vannak. Van egy harmadom magamnak, egy a testvéremnek, és egy a páromnak. Csak így lehetek teljes.

A testvéremnek hála imádtam a gyerekkorom. Sosem kellett unatkozni, mert ott voltunk egymásnak. A szüleink négy éves korunkban elváltak, így tizenöt-hat éves korunkig minden egyes hétvégét édesapánkkal töltöttük. Kezdetben vasárnaponként játszóházakban ugráltunk a műanyag labdák közt, aztán szájszibbasztóan édes minyont ettünk a közeli cukrászdában. A mama húslevesét nyakaltuk, órákat játszottunk vele, aztán a későbbiekben a legózásból pletykálgatás, a Gazdálkodj okosan! társasjátékból Catan és Uno partik, Ország-város lett.

Az egész egy nagy vattacukornak tűnik így madártávlatból. Búcsúk, bocskorszj, sült gesztenye, dodzsem, Barbie baba, csokik és cukrok. Mosoly a köbön.

De megváltozott. A koronavírus okozta karantén alatt unatkoztam. Olvastam, tanultam, hemperegtem az ágyban és találtam egy történetet egy lányról, aki lefogyott. Nem voltam éppen nádszál, magamat egy pufók fókához hasonlítottam. Nem csúfoltak a diáktársaim, otthon sem kaptam meg, hogy ehethék kevesebbet, mégis diétázni kezdtem egyik napról a másikra egy egyszerű történet miatt. Még emlékszem. 2020. április 23-án kezdődött.

Fél év alatt tizennégy kilót fogytam. Testkép és étkezési zavaros lettem. A kezdeti ezeröttszáz kalóriát ezerre, néha ötszázra csökkentettem. Kiestem a nadrágokból, otthon depressziósnak csúfoltak és elkezdtek aggódni. A grammok és kalóriák megszállotjává váltam. Elkékült a körmöm, gyakran szürkévé színeződött a kéz- és lábfejem, lecsökkent a pulzusom, fele hajam kihullott, szédültem, morcos voltam, mérhetetlenül fáradt és tönkrement a térdem. Három órát edzettem minden nap, szünet nélkül. Ötösöket vittem haza. A maximalizmusom virágzott és gyökeret vetett a dac.

Valami itt eltört, amit sosem fogok tudni megragasztani. Talán nem is akarom. Öt éve nem ettem cukrosat. Nem emlékszem a csoki ízére és néha azon gondolkodom, mennyivel szegényebb vagyok miatta.

Egy idő után természetesen feltűnt a családtagoknak, mennyire keveset eszem. Apukám felhívott, és balga módon azt mondta, ha máshogy nem is, lelki terrorral fogja elérni, hogy újra egyek. Nagy hiba volt.

Az addigi üvegfal köré, ami kettőnk közt húzódott, téglá épült egyre több sorral. Egy idő után nem láttam őt, nem hallottam. Sok mindennek be lehet tudni, miért távolodtunk el, amikor elvileg mindent megkaptam, de talán sosem fogom tudni megmondani az igazi választ. Azt tudom, hogy utáltam a lényemet az ő otthonukban. A tükör kövéritett, a folyamatos diétázásuk lehúzott, a sóhajuk bosszantott, a szentbeszéddek pedig már csak annyit értek el, hogy az ellenkezőjét tegyem annak, amit belém kívántak sulykolni. A barátomnak köszönhetően lassan igyekszem lebontani a falat édesapám és köztem. Miatta talán sokkal kedvezőbben viszonyulok a férfi nemhez is.

Az étkezési zavarról a szobám jut eszembe. A lila falak körbevettek. Egyszerre passzíroztak össze, és engedték, hogy kiteljesedjek. A magány bénított és pezsdített. Utáltam és imádtam. Hangok robogtak a fejemben, örület bújt elő a szememben. A szikém pengéjén a vérem. Seb a testemen, jaj de szép! Más nem láthatta, csak a redőny résein bekúszó napfény csókolta lustán. Csönd a fejemben. Repetatív folyamat. Újra és újra. Hang a fejemben, szike a kezemben. Seb és vér.

Szabadulni akartam, de a hang, egy "másik énem" nem hagyta. Kordában tartott, mint a fogvatartott állatot. Ha fáradt voltam, de edzésidő is volt, fel kellett kelnem. Ha korgott a gyomrom az éhségtől, sem ehettem. A kalóriaszámláló alkalmazásban mindig hagytam kétszáz fölös kalóriát, mert szépnek tűnt. Büszkévé tett egy darabig, de egy idő után a kétszáz plusz kalóriából háromszáz lett, négyszáz. Sosem volt elég.

Egy héten keresztül hajnali háromkor keltem, hogy megcsináljam az edzésemet. Valójában csak kíváncsi voltam, anyukám mikor veszi észre. Négy nap kellett hozzá. A negyediken elküldött aludni, és mondta, hogy ez így nem folytatódhat.

Négy pszichológusnál jártam. Ketten feladták, mondván, ehhez nem elég képesítettek. A negyedik, akivel mai napig tartom a kapcsolatot, volt az egyedüli, aki megpróbált kihúzni ebből.

Gimi előtti nyáron édesapáméknál töltöttünk egy hetet. Teljesen felrúgták a napi három órás edzésemet, ezért szörnyű lelkiállapotban voltam. Az elcsalt idők alatt, míg edzettem, valami elpattant. Először talán akkor bántottam magam úgy, hogy utána megbántam. Plank tartás közben a hőség okozta felbolydult agyam arra sarkallt, kaparjam fel a karom, mert gyenge vagyok, nem bírom rendesen megcsinálni a gyakorlatot. Megtettem. Hókiütésnek mondtam. Elhitték.

Azon a nyáron döntötte el anyukám megint, hogy ez nem folytatódhat, és megemelte a napi kalórabevitelemet kétszázzal egyik napról a másikra. Nyilván híztam. Nyilván szétszedett miatta a büntudat.

A gimnázium kezdetétől állandó látogatója lettem a jelenlegi pszichológusomnak, aki megpróbált kihúzni a csávából. Hatvanegy kilóról hetvenötre híztam, visszasedve mindent, amit leadtam. A féléves erőfeszitésem a kukába ment. A végére ezerhatszáz kalóriát kellett megennem egy nap. Persze csak hivatalosan. Valójában kétszázzal kevesebbet vittem be.

Nem szerettem volna gimibe járni. Pénzügyi szakra jelentkeztem volna, míg a testvérem képzőművészetire egy teljesen másik városba, viszont egymást választva közös suliba

mentünk. Közös osztályba osztottak és egymás mellé ültünk. Mindketten feláldoztunk egy talán szebb jövőt egymásért.

Kijöttem a gödörből. Visszaestem. Megint kijöttem a gödörből, megint visszaestem.

Meghalt a papám és dédmamám, akiknek a halálát megjósoltam. Mivel hiszek a spiritualításban, nagy jelentőséget szenteltem a megérzéseimnek. Ezek általában rosszul jöttek. Hányinger, nyomás a mellkason, vacuum szerű érzés képekkel, álmok, amik bekövetkeznek. Egy idő után félelmetessé válnak, ha hisz bennük az ember. Egyébként csak véletlen egybeesések.

Ígéreteket tettem, amiket a karomra kötöttem. Innen-onnan szedett fonalakat ruháztam fel a szavaim súlyával és láncoltam le magam velük, bízva abban, míg hordom őket, megvalósíthatom a céljaimat.

Az év utolsó napján, mikor a papám elhunyt, sütött a nap, én pedig a szobámban edzettem, amikor összecsaptak a fejemben a hangok. Nem emlékszem konkrétan, mit hallottam, de az egyik karomról letéptem az összes szalagot és hirtelen csend lett. Elzártam őket egy tasakba, és azóta sem nyúltam hozzájuk.

Elköltöztünk. Tizenöt évet kellett magam mögött hagynom és a néhai nagyszüleim házába költözni. A fekete kiscicám, akit a halál vasmarkai közül mentettünk meg, még az étkezési zavar egy erős gödrében elhagyott. Amikor helyrejöttem, visszatért, de az utolsó napon, amikor a régi házunkban tartózkodtunk. Otthagytam. Nem vittem magammal, mert sértett, hogy hónapokig távol volt. Az új lakók befogadták. Egyedül azért nem sajnálom, hogy ott maradt, mert a többi cicánkat a macskanátha elvitte az orvosi kezelések ellenére is. Az elsőhöz még verset írtam. A másodikat megsirattam. A többi kettőt elfogadtam.

Iskola mellett hobbi írásba kezdtem. Novellákat szereztem, amik közül mára öt megjelent nyomtatásban, egy pedig online felületen. 2024 első felében megírtam egy régóta dédelgetett regényötletemet. Jelenleg szerkesztem. Bookstagram oldalt indítottam a könyvek népszerűsítése érdekében, recenziókat vállaltam el, könyves barátságokat kötöttem.

Szerztem egy legjobb barátot online, a könyves oldalak közt. Bétázottamból lett a barátnőm, de elvesztettem. Találkozásra került volna sor, de édesanyám nem engedte, mert több, mint száz kilométerre laktunk egymástól. Megsértődött, és megszakadt a kapcsolatunk. A végén olyat vágott a fejemhez, ami még csak igaz sem volt. Mindketten csalódtunk.

Gimnázium alatt családi nyomásra megbérmálkoztam. Ahhoz, hogy ezt megtehessem, kötelező jelleggel misére kellett járnom, ezért hétvége hamarabb hazajöttem édesapámtól.

Feltöltöttek a liturgiák. Nem tartom magam vallásosnak, de megnyugtató az ottani légkör. Egyébként minden este imádkoztam lefekvés előtt, amióta hittem a szellemekben. Az évekkal fiatalabb énemnek csak ez adott biztonságérzetet és megtartottam ezt a szokást. Mostanában csak akkor nem mondok imát, ha a barátommal alszom, mert ő ugyanazt a biztonságot nyújtja, ha nem nagyobb.

Egy hőszolgáltatónál számlahajtogatást és szállítást vállaltam a testvéremmel. A munkát az edzőtársamnak köszönhetően szereztem. Még korábban a pszichológusom elküldött egy edzőhöz, ami után nem napi három órát edzettem, hanem heti négyet. Nagy volt a változás. Lett időm, tudtam aludni.

Eleinte heti kétszer futottam. Hóesésben és esőben is koptattam a járdákat, ezért az immunrendszerem összekapta magát, és alig veszélyeztettek a betegségek, habár tejcukor- és gluténérzékeny lettem az idétlen étkezési szokásaim miatt. Az utóbbi három hónap alatt

untam csak meg ezt az érzékenységet, és döntöttem el agyban, hogy ezt nem folytatom. Ma már bármit megehetek.

A futós korszakomban versenyekre jártam. Első helyezéseket gyűjtöttem be kupákkal és érmekkel, de meguntam az állandó útvonalamat és rászoktam a HIIT edzésekre.

Formálódtam, írtam, olvastam. Sínen volt az életem.

Egy számladobálás után a buszmegállóban állva odajött hozzám egy srác. Bemutatkozott, eljött velem a faluba, ahol lakom. Megtetszettem neki, pedig egy ronda trikót és edzős nadrágot viseltem. Egy óra beszélgetés után megcsókolt. Nem akartam azt a csókot. Nem szerettem a fiút, hát hogy tehettem volna hatvan perc után? Megbeszéltünk egy randit másnapra és elhívtam a szombati buliba, ahova a régi általános iskolai barátnőimmal terveztem menni, életemben először. Este édesanyám leszidott, amiért késve érkeztem, és közölte, hogy dobjam a srácot.

A randi aranyos volt, visszagondolva pedig cseppet sem kielégítő. Megnéztem a foci edzését, ahol ahelyett, hogy rajta legeltettem volna a szemem, könyvet olvastam. Szerintem nem esett jól neki, de nem érdekelt, mert nem akartam tőle komolyat és rajtam ült a családi nyomás.

Édesapám felesége még a randi közben felhívott, hogy azonnal hagyjam ott, mert ez a fiú a falon csücsülő légynél is bepróbálkozna. Kiakadtam, mert hát hogy lehet ilyet mondani az első randimon? De igaza volt.

A srác elvitt a lakására, hogy átöltözzön, és tovább menjünk. Nem mentem fel a lakásra, inkább megvártam az udvaron, miközben egy kutyus a teljes hangkapacitását bevetve ugatott. Éreztem, ha felmegyek hozzá, nem jövök ki onnan boldogan.

Utána sétáltunk egy kicsit és kilencre bejött értem anyukám, akinek így kénytelen voltam bemutatni. Nem lett szimpatikus. Hazafelé az autóban leszidott, amiért mosolyogni mertem a randi után. Kiadták parancsba, hogy szakítsam meg a kapcsolatom a sráccal, de nem akartam.

Másnap este idegességemben szörnyen leíttam magam. A fiú levezetett hozzánk a buli miatt, én pedig a szeme láttára borultam bele az árokba, mivel a tesóm megrántott. A következő percekben a testvérem közölte velem, hogy én nem akarok többet találkozni, csak nem bírom elmondani, mert részeg vagyok. Nem tudtam ellenkezni, mert egy értelmes mondatot sem voltam képes összerakni. És ez fájt. Iszonyatos düh kapott életre bennem és a buli hátralevő részében, miután a srác hazautózott, nem szóltam a testvéremhez, és még többet ittam, aminek az lett az eredménye, hogy a szórakozóhelyről kiküldtek a biztonsági őrök, mert leborultam egy székről.

A másnapot átaludtam és komoly fejmosást kaptam, amiért felelőtlenül viselkedtem, fiúk karjába borultam, megszegyenítettem magam. Tudtam, hogy hibáztam, de senkit sem érdekelt, hogy elvették a választási lehetőségemet. Senkit sem érdekelt, hogy lehetett volna egy barátom. Hétfvégén apámtól is megkaptam ezt, csak ő nagyjából a prostituáltak szintjére helyezett szóban, ami csak tovább bőszített. A következő héten összetalálkoztam a sráccal, és megbeszéltük, hogy nem folytatjuk háromnapos kavarásunkat.

Többször láttam a kocsijával elhajtani a városban, és a megrázó az volt, hogy az ilyen véletlen találkozások napján mindig elkapott a hányinger egy pillanatra. Még hónapokig gondolkodtam rajta. A hiányába beleszerettem. Ő volt az első, aki úgy ölelt meg, aki úgy fogta meg a kezem, aki megcsókolt és azt érezte velem, hogy szép vagyok és érek valamit.

Miatta lettem az, aki ma. Szoknyát húztam magassarkú csizmával, kifestettem a szemem és a kislányos copfomat elfeledve, kiengedtem a hajam. Meglett az eredménye.

Novemberben számladobálás közben az egyik lakóházban, ahol kissé veszélyes emberek fordultak meg, egy bácsi azt mondta nekem, hogy a harmadik emeleten is van postaláda. Hülyeségnek tűnt, mivel tudtam, hogy nincs, viszont mindig maradt három számla, amiket nem tudtam hova tenni, mert sosem találtam a helyüket, szóval felsétáltam a harmadikra, ahol kiderült, hogy a bácsi hazudott. Az egyik lakás ajtaja nyitva állt, a küszöbén egy férfivel.

A férfi megállított, beszélgetni kezdett velem, mosolygott és minden harmadik szavánál megérintette a vállam. Ekkor kezdtem kapizsgálni, hogy valami nem oké. Furcsán nézett rám, az érintésétől undorodtam és túl sokat kérdezett rólam, amire csak hazugsággal feleltem. Öt perc után hátrálni kezdtem, ő pedig búcsúzóul megölelt. Kedvesen viselkedtem, mosolyogtam, mert féltem, hogyha goromba vagyok, a nyitott ajtón keresztül beránt a házba. Az ölelés után lefutottam a lépcsőn és hálát adtam, amiért kissé sántított. A maradék számlát egy postaládára hajítottam és kirohantam az épületből. Kint esett és a levegő hirtelen életet lehelt belém. Tulajdonképpen nem történt semmi, amiért panaszkodhattam volna. Nem bántott, nem volt annyira erőszakos, de megrémített, ami történhetett volna. Megrémített, hogy felküldtek, és ő várt rám.

Hétfőgén kaptam egy paprika spray-t. Következő hónapban találkoztam a sráccal, aki levitt a munkahelyemre. Nem tisztelte a döntésemet, hogy nem akarok tőle semmit, és ölelgetett. Ha nem nyüglődöm a karjában, megcsókol. Én voltam az ostoba, hogy az autójába ültem. Többet nem láttam, mert elköltözött.

Karácsonykor kórházba kerültem kiszáradás miatt. A fenyőfa égősorai helyett a közvilágítást és az autók fényszóróit bámultam az ablakomból. Anyukám és a testvérem minden nap bejött hozzám, és órákig társasoztunk. Édesapámék nem jöttek el meglátogatni. Tartottak a fertőzésveszélytől.

Egy alsóbb éves fiú, akivel addig egy szót sem beszéltem, szerelmes leveleket küldött, Valentin napon pedig megkaptam tőle életem első rózsáját a többszöri visszautasítások ellenére is.

Aztán jött egy másik fiú.

Április elsején, egy buliban találkoztam vele. Tipikus rosszfiúnak tűnt. Bemutatkoztunk egymásnak és bejelölt Facebookon.

Aznap este egy barátnőm csókolózott vele. Az volt az első csókja és nem akarta, de az alkohol sok mindenről elhitei velünk, hogy jól ötlet. Nem voltunk még olyan kapcsolatban, hogy érzelmekről beszéljünk, mégis egy korláton ülve hallgattam, mennyire megbánta. Ennek ellenére én a buli hátralevő részében szemeztem a sráccal, és egyszer táncoltam is vele. Kigombolt fekete inge, belőtt haja és a heges szája abszolút megnyert magának.

Pár nap múlva elhívott egy bálra. Elmentünk a társasággal. A részeges, kellemetlen viselkedése is vonzónak tűnt. Nem akartam komoly kapcsolatot. A háromnapos srác után viszonylag helyén volt az önértékelésem és szórakozásra vágytam. Évekig nem nyúltam alkoholhoz és güzüként edzettem, kijárt a kikapcsolódás.

A bálban megismerkedtem egy másik fiúval, akivel táncoltam. Miközben andalogtunk, az első szemembe bámultam. Felpezsdített ez a választási lehetőség, az, hogy kapós voltam. Lekért táncolni. Beszélgettünk, habár döcögősen és az est végén a színpadon enyeletem vele.

Maga volt a megtestesített szabadság, amire mindig is vágytam a családom korlátozó nevelése után. Olyannak tűnt, akivel kivívhatom anyám nemtetszését és nem utolsó sorban nem kellettem neki, míg a másik fiúnak igen. Legalábbis nem túlzottan, de a tánc közbeni összekulcsolt kezünk nem arról árulkodott, hogy hidegen hagynám.

A következő hét csütörtökén rám írt, és beszélgetni kezdtünk. Döcögösen ment. Nem akartam tőle semmi komolyat, csak a felszabadítást, amit a lénye jelentett, mégis a csapdájába estem. Egy idő múlva nem tudtam eldönteni, melyikünk a vadász és melyikünk a préda. Végláthatatlan vadászatnak tűnt az egész. Nem adtam magam, de mégis. Könnyű eset voltam, de mégsem.

Egy régi osztálytársam, aki kibukott a gimiből, felkeresett, mivel a fiú, akivel táncoltam a bálban, megkérte, hogy hozzon össze minket. Mivel ugyanazon a helyen lakott, mint az első, újra ápolni kezdtem a rég elfeledett barátságunkat. Az igazság az, hogy ezzel a lánnyal mindketten kihasználtuk egymást. Üdített a szabadság, amit a közelében éreztem, de rájöttem, hogy nem is ő nyújtotta ezt az érzést, hanem a falu, ahol mindhárman laktak.

Egy hónap után egy buliban csókolóztam a sráccal. Ő volt az első, akit tényleg akartam, habár nem hosszútávra. Felhozta üzenetben, hogy alkothatnánk egy párt. Elutasítottam.

Hetekkel később megemlítette, hogy kimegy külföldre dolgozni. Akkor még esélyesnek láttam egy nyitott kapcsolatot.

Júniusban már beadtam volna a derekam. Már éreztem valamit. Habár nem szerelmet, de nem bírtam volna elviselni, hogy mással lássam. Csak magamnak akartam.

Esedékessé vált egy buli, ahova elhívtam. Úgy beszéltük, hogy akkor összejövünk, de elrontottuk.

A barátnőim azt mondták, látták mással csókolózni és én hittem nekik. Amikor kérdőre vontam, felháborodott a feltételezéstől, és összevesztünk. Órákig nem beszéltünk.

Én táncoltam, próbáltam jól érezni magam, ha már azért mentem és összeakadtam egy másik sráccal. Megcsókolt. Nem hajoltam el. Gyerekes bosszú volt.

Elmenekültem az ismeretlen srác elől és tovább táncoltam. Megláttam az ablakon keresztül a teraszon, egyedül a cigifüstje ölelésében és rájöttem, hogy túl sok érzelmem és energiám van benne. Túlságosan akartam már őt ahhoz, hogy csak úgy elengedjem, ezért, amikor bejött a parkettre, és úgy nézett ki, mint akinek a vállán a világ összes terhe ül, kirángattam a teraszra, hogy megbeszéljük és bevallottam a "félrelépésem". Kibékültünk, de továbbra sem alkottunk egy párt.

Egy héttel később elkísért fodrászhoz, ahol kivételesen én dobtam fel, hogy már lehet, többet szeretnék, de egy pletyka miatt, amiben hittem, és rákérdeztem nála, nem akart még, mondván, hogy amíg a bizalom nem épült ki, felesleges.

Egy hónap múlva már kiépült. Júliusban megunta a függő állapotot köztünk, és hivatalosan is kijelentettük, hogy együtt vagyunk. Ő lett az első barátom négy hónapnyi kínlás után. Az egész hátulütője, hogy részeg állapota miatt nem emlékezett rá, szóval fel kellett világosítanom másnap.

A következő heti fesztiválon majdnem szakítottam vele. Nem hittem volna, hogy akár egy hetet is megérhet a kapcsolatunk, azonban egy nagyobb veszekedést követően helyrehoztuk, amit elrontottunk.

Áthívtam magához, ahol négy hónap után számot cseréltünk.

Az első hófordulónkra elvitt egy étterembe, és egy virágcsokorral lepett meg.

Nyaranta esténként nem húztam le a redőnyömet, mivel a régi házban az udvarra nézett az ablakom, most viszont az utcára. Egy este a barátom élőjét néztem fejhallgatóval az éjjeli lámpám fényében, amikor anyukám berobogott a szobámba, és légszomjjal küszködve leeresztette a redőnyt. Csak nehezen kapartam ki az indokot. Egy férfi az ablakomban leleskedett rám. Anyukám levélcsörgésre és lihegésre ébredt, bekapcsoltak az anyai ösztönök. Tehát volt egy kukkolóm.

Nem állítom, hogy nem ijedtem meg. Csak el kell képzelni a szituációt. Bármit láthatott az a férfi. Bármimet. Elvesztettem az egyetlen biztonságot nyújtó helyiségemet. Nem mertem esténként az ablakhoz sétálni és leengedni a redőnyt, ahogy mellette lenni sem. Onnantól kezdve hetekig pillantgattam az ablakom felé, mindig tettekre készen, mint préda a szavannán. Az egészben talán a legrémisztőbb az volt, hogy nem tudtam, ki lehetett az. Nyúlánk testalkat, kicsi fej – emlékezett vissza édesanyám. Bármikor elsétálhattam mellette napközben és még csak nem is tudtam, hogy félnem kellene tőle.

Az esetet követő napon motoszkáltak a redőnyömnél. A következőn is. Félttem.

Egyik este egy szülinapi bulira voltunk hivatalosak a barátommal. Anyukám kiutazott a párjával Erdélybe, szóval a testvérem egyedül maradt, habár irtózott a gondolattól a kukkoló miatt.

A kocsmban ejtőztünk éppen, amikor kétségbeesve telefonált a testvérem, hogy látott az ablakomban állni egy férfit. Elfelejtettem lehúzni a redőnyömet, ezzel veszélynek kitéve őt. Sírva fakadtam. Kiszakadt belőlem a félelem és barátom karjaiban kerestem megnyugvást, aki megígérte, hogy vigyázni fog rám.

A testvérem átment aludni a nagybátyámhoz, aki éjjel értem jött, és hazavitt hozzájuk. Másnap a barátom este átjött hozzánk. Anyukám megérkezett a kiruccanásából, és nem engedte meg, hogy nálam aludjon a barátom, pedig nem volt busza haza, igaz, csak őrizni akart kívülről. Egy egész éjszakát kint töltött az ablakomat bámulva, miközben engem bent elevenen falt fel a büntudat, hogy nem engedhetem be.

Már szerettem őt. A sors fintora, hogy fél hónappal később kiment külföldre dolgozni. Mivel már megbolondultam érte, belementem a távkapcsolatba, azonban hamar egyértelművé vált számomra, hogy ez nekem nem fog menni. Eleve úgy hittem, nem vagyok párkapcsolatra alkalmas személyiség, ez pedig csak bonyolította a helyzetet. Piszkosul hiányzott.

Mielőtt elment volna, elkísértem bevásárolni. Visszacsúszóban voltam az étkezési zavarba, kifogytam már a nadrágaimat egy hét alatt és a szupermarketben majdnem elájultam. Aznap, mikor elutazott, kórházba kerültem májgyulladás gyanújával. Öt napot töltöttem a gyerekosztályon. Kiderült, hogy csak csókvírus. Anyukámék bejöttek meglátogatni. Apukámék nem, de szorgalmasan feltelefonált minden nap, hogy megtudja, mivel diagnosztizáltak.

Amikor kiengedtek, már kezdődött az iskola.

Amikor délelőtti műszakban dolgozott a barátom, hajnalban edzettem, amikor délutánosban, délután, és minden egyes alkalommal, mikor éjfél ütött az óra, jelzés nélkül kipattantak a szemeim, hogy beszélgethessek vele egy kicsit, aztán álomba zuhanjak.

Nem hittem, hogy kibírom. A környezetemben mindenki azt mondta, hogy halálra ítéltetett a kapcsolat, szóval már csak daczból is ki akartam húzni.

Egy este a barátnőmnél ücsörögtem a kocsmban, ahol dolgozott hétvége. Ott a legtöbb férfi megpróbált befűzni magának, ami zavaró volt. Aznap nagyon szeretethiányos

állapotomban találtak alkohollal spékelve. Nem jutott el a tudatomig, hogy el kéne csapnom a kezüket, amikor végigsimították a vállam, csak a szavaimmal figyelmeztettem őket. Akkor beszéltem utoljára azzal a barátnőmmel. Valami elromlott, de máig nem tudom a választ, mert egyik pillanatról a másikra tiltott le, pedig emlékszem az egész estére, és hacsak nem azt vette a szívére, hogy a főnöke, akiért odáig volt, bepróbálkozott nálam is, nem tudom, mi ütött belé.

Két hónap múlva hazalátogatott a barátom egy hétre, ezért kiirattam magam a suliból, hogy vele lehessen. Randiztunk egy trambulín parkban, bowlingoztunk, buliztunk a falujában és nála aludtam. Úgy tűnt, eddig felületesen éltem meg az érzelmeimet, mert akkor elmélyült az összes.

Az éjszakán, amikor visszament, szintén nála aludtam. Sírtam, amikor beült a szállító cég kisbuszába. Végignéztem, ahogy azokkal a szép szemekkel bánatosan bámul, és végignéztem, ahogy elhajt a busz, itthagya engem. Az édesanyja hazavitt. Otthon, a táskámba csempészve várt rám a barátom parfüme, amit azért adott, ha hiányozna, befújhassam vele a tőle kapott plüss malacom. Utáltam és imádtam érte.

A következő napot végigzokogtam. Sírtam a szobámban, a nappaliban, a mosdóban, a mellékhelyiségen, a konyhában, szóval mindenhol. Hétvégén közölte, hogy felmondott és hazajön hozzám. Örültem is, meg nem is. Sosem akartam elvenni a jövőjét, vagy befolyásolni. A kapcsolatunkban is egy szabályt fektettem csupán le: nem szólok bele abba soha, hogy mikor, kivel, hol és miért van, de ha megcsal, azonnal mondja el, mert jogom van szakítani. Ugyanígy nem szóltam bele a láncdohányos és sűrű italozási szokásaiba sem. Nem szerettem volna megváltoztatni, hiszen nem azért szerettem bele, hogy alkossak belőle egy másik verziót.

Egy hónap múlva hazajött, és onnantól kezdve visszacsúsztam az étkezési zavarba megint. Egy hónap alatt öt kilót adtam le, kávéfüggővé váltam, de új kapukat is nyitottam magamnak. Évek óta nem ettem pizzát, de ekkor kipróbáltam. Fogalmam sincs, miért fosztottam meg magam tőle ennyi ideig.

Gyökeresen megváltoztatott ez a fiú, de lehet, hogy még az első volt. Elérték, hogy szépnek higgyem, megbecsüljem magam, és hogy ne csak az étkezésekről szóljanak a napjaim. Egy olyan ember, aki minden nap kenyeret eszik, nem is tudja, milyen finom. Egy olyan, aki évek múltán kóstolja meg, a mennyországot éli át közben.

Érdekes ez a feladat. Sok emlékemet újra átéltem. Sok mindent más fényben látok miatta.

Több verzió készült. Az első letaglózott. Tíz oldalt írtam, abból öt szólt a barátomról. Ennek hála gondolkodtam el azon mélyebben, hogy változtatnom kellene. Régebben ki nem állhattam azokat a lányokat, akiknek a személyisége a párkapcsolatukból állt. Én is olyanná váltam. Most felismertem, új célt adtam magamnak. Ezért szép hibázni, mert az egész csak nővel az értékünkön. A felismerés, a cél és a küzdelem új réteget pakol ránk.

Ennek ellenére nem hagyhattam ki többet a vele történetekből, mert ez a pár hónap rengeteget tett hozzám, ahogy ő is.

A barátom kibővítette rendesen a türelmi határait és habár tudom, hogy elegendő vagyok számára, sosem leszek képes elhinni. Hiába öntenek magabiztosságot az emberbe, ha azt otthon kiborítják belőle.

Édesanyámmal mindig is más viszonyt ápoltam, mint a testvérem. Mivel ő a kisebb – még ha egy perccel is –, neki mindent szabad és büntetést is csak módjával kap, ellentétben velem. Bármikor, bármiről beszélgetek anyukámmal, tud találni egy olyan pontot bennem, ami nem

jó, amit csiszolni kell, amivel szerinte csak a haragját akarom kivívni. Ezzel csak az a baj, hogy azokban az esetekben is, amikor azt hiszem, minden oké velem. Rend van a szobámban, megírtam az esszéket, példás voltam félévkor, kész az edzésem, szép a sminkem, frissen mosott a hajam, és nem elég. Mindig van hiba. De talán kell is, különben nem lehet fejlődni.

Régen tudtam, mit szerettem volna. Az első elképzelésem a szépen belém nevelt kép volt: férj, két gyerek, kutya, emeletes ház. Aztán eldöntöttem, hogy eladó szeretnék lenni, mert szórakoztatónak találtam, ahogy beolvassák a termékek kódjait. Felső tagozatban már szóba jött az orvosi szakma, és az idilli képet a családról és a nyugodt életről, a kukába dobtam. Gimnáziumban dietetikus, pszichológus, újságíró, rendőr, irodalom tanár és a könyvelő szakmák közt ingadoztam. Ebből ötről próbált lebeszélni a családom.

Most konkrétan nem tudom, mit szeretnék tanulni. Évekig azt hittem, hogy a Kommunikáció- és médiatudomány szak diákja leszek, viszont a jelentkezési határidő utolsó napján az összes lehetőségemet a pénzügyi vonalra cseréltem, amit még általános iskola után választottam volna.

Nem jellemeznék a megfontolt döntések. A hirtelen jött érzelmek és ötletek vezérelnek, de sosem csalódom magamban igazán. Hiszem, hogy mindent okkal érzek úgy, ahogy és pont ez fog elvezetni a céljaimhoz. Például sosem változtatnám meg a múltam. Soha nem mondanám, hogy nem érte meg az étkezési zavar, mert igenis megérte. Rengeteget tanított, még ha rosszat is. Tökéletes példa a rossz példára.

Nyárra össze kell spórolnom annyi pénzt, hogy megkezdhessem az életemet egy városban a barátommal és munkát találni, hogy egyetem mellett finanszírozni tudjam ezt az álmot.

Tíz év múlva a húszas éveim utolsóit rúgom majd. Jó esetben könyvelőként fogok dolgozni, kiadom a megírt könyveimet és ha a jelenlegi barátommal élek még, talán gyereket nevelek. Ellenkező esetben kizártnak tartom, hogy szüljek. Sokan mondják, hogy a mai fiatalok nem szeretnék családot alapítani, de néha jobb is. Szerintem én alkalmatlan lennék anyukának. A teljes önfeláldozás túl nagy kérés tőlem. Egy gyereket nem lehet a fiókba rakni, ha meguntam. Életre szól, arról nem is beszélve, mennyire tönkretetheti a hosszú évek alatt felépített testemet. Elég, ha csak a kor roncsol. Csak akkor vállalom be a gyereket, ha szeretem annyira a páromat, hogy feladjam érte magamat.

Az egész életünk, beleértve a jövőnk is olyan, mint a karkötő fűzés. Tudom, milyen gyöngyeim vannak. Látom, mit fűztem már fel, ahogyan azt is, hogy mutat és eldönthetem, hogy milyen gyöngyöt teszek fellegközelebb. Kihozhatok belőle valami teljesen egyedit. Lehet szép, de lehet csúnya. Mindig attól függ, miképp döntök és hogyan használom ki a lehetőségeimet. Persze odahajolhat közben valaki, és megpróbálhat befolyásolni, de végérvényesen csakis én fűzhetem fel a gyöngyeimet. És igen, lehet, hogy az egyik karcos, vagy nem úgy csillog, mint elvárt lenne, de épp ettől olyan értékes. Ezért fogom tudni megbecsülni a következőt, ami talán kicsit szebb. És amikor már felfűztem az egészet, eldönthetem, elégedett vagyok-e vele.